

ΣΤΕΛΛΑ ΓΚΡΕΚΑ - Η ΑΓΕΡΑΣΤΗ ΚΟΥΚΛΑ

Ένας θρύλος των 78 στροφών, παλιά κοσμήματα που δεν χάνουν την ομορφιά τους.

Συνέντευξη στον Κώστα Πάππα

Προσπαθώντας να περιγράψω το μουσικό κλίμα μιας ολόκληρης εποχής, που αντιπροσωπεύει έναν ολόκληρο κόσμο που πέρασε, παραθέτω μια συνέντευξη με μια αξέχαστη ντίβα, την Στέλλα Γκρέκα, τότε 95 ετών και τώρα

Η Στέλλα Γκρέκα το 1946

100 (1^η Απρ. 2022), που έπειτα από πολλά χρόνια, "λύνει" την σιωπή της και μας παρουσιάζει μερικές άγνωστες πτυχές της ιδιωτικής της ζωής σε συνέντευξη, που είχε την αβρότητα να μου παραχωρήσει.

Από την μακρινή Αμερική, έρχονται οι ρομαντικές αναμνήσεις του ελαφρού τραγουδιού της μεταπολεμικής Αθήνας. Η Στέλλα Γκρέκα, που μεσουράνησε στην ελληνική δισκογραφία μετά τον πόλεμο,

μετανάστευσε στη Νέα Υόρκη το 1947, αφήνοντας πίσω της μια πολύ σύντομη, αλλά συνταρακτική καριέρα. ...ο απόηχος μιας άλλης εποχής που, αν και φαντάζει τόσο μα τόσο μακρινή, η αύρα του καταφέρνει να αγγίζει, να γαληνεύει και να κάνει την ψυχή να αναπολεί όμορφους ανθρώπους και όμορφες στιγμές...

Το σκηνικό εκτυλίσσεται σε εκείνη την Αθήνα της «Μπελ Επόκ», στην ρομαντική Αθήνα του Αττίκ και του Χαιρόπουλου, στην Αθήνα με τα «λαντό» της, τη λατέρνα, τη ρομβία, τη σκόνη της, τις καντάδες της, τις νεαρές Ατθίδες και τις κυρίες με τα κρινολίνα τους. Μια Αθήνα αλλιώτικη από τη σημερινή πολυθόρυβη τσιμεντούπολη. Εποχές μακρινές, εικόνες αόριστες, που ξαναζωντανεύουν από παλιές ξεφτισμένες φωτογραφίες, παρμένες από το σκοταδερό χρονοντούλαπο κάποιας ξεπεσμένης αρχοντικής οικογένειας. Στιγμές μυθικές άπιαστες, χαμένες στο παρελθόν. Ας σταματήσουμε όμως να είμαστε ρομαντικοί και να μπούμε στο θέμα.

Αθήνα του 1945, η μεταπολεμική Αθήνα του τότε. Η Αθήνα του Εμφυλίου. Από το ρομαντισμό του Μεσοπολέμου στη μεταπολεμική δίνη της ανασυγκρότησης, από τα μουσικά θέατρα και τις σκηνές της αθηναϊκής επιθεώρησης, στις πρώτες ταινίες του Ελληνικού κινηματογράφου, από τους δίσκους των 78 στροφών, στα στούντιο της Ελληνικής Ραδιοφωνίας και από τη "Μάντρα" του Αττίκ, στα κοσμοπολίτικα κέντρα πολυτελείας, όπου τις ρομαντικές αθηναϊκές καντάδες, τα ταγκό και τα βαλς, διαδέχονται τα φοξ, η ρούμπα και η σάμπα. Μια Αθήνα αλλιώτικη από τη σημερινή μεγαλούπολη, την μεταμόρφωση της οποίας ζήσαμε όλοι, που σήμερα έχουμε περάσει τα 60 και που

έτυχε να είμαστε Αθηναίοι εκ γενετής ή όσοι έτυχε να μετοικίσουν στην Αθήνα και να ζήσουν εκεί.

Εμείς που ζήσαμε την εποχή του 50, νοσταλγούμε την παλιά εποχή. Τα παιδικά μας όνειρα ζωντανεύουν ξανά στις μνήμες μας, σα να ήτανε χθες και ας έχουν περάσει 7 δεκαετίες από τότε.

Ο κόσμος μετά τον πόλεμο είχε φιλοσοφήσει την ζωή με το πραγματικό της νόημα , έδινε σημασία στην αγάπη , στην ευτυχία και υπήρχε ανθρωπιά , δεν νοιαζόταν μόνο για το χρήμα.

Σε κείνη την Αθήνα του χτες, εμφανίζεται η εποχή του τραγουδιού εκείνου που λέγεται ελαφρό τραγούδι των πρώτων μεταπολεμικών δεκαετιών. Μια φινέτσα κοσμοπολίτικη, μέσα σε μια Αθήνα που ζούσε το αστικό της όνειρο, ύστερα από τη δίνη του πολέμου.

Τότε παρελαύνουν οι αντιπροσωπευτικότερες φωνές του ελαφρού τραγουδιού της περιόδου, όπως η Σοφία Βέμπο, η Στέλλα Γκρέκα, η Δανάη, η Κάκια Μένδρη, η Κούλα Νικολαΐδου, οι αδελφές Καλουτά (τα Καλουτάκια) και άλλες βεντέτες. Στο πλευρό τους οι αντιπροσωπευτικότεροι συνθέτες του χώρου, όπως ο Αττίκ, ο Χαιρόπουλος, ο Σουγιούλ, ο Γιαννίδης, ο Ριτσιάρδης και άλλοι μεγάλοι του είδους και μαζί τους οι στιχουργοί, όπως ο Κοφινιώτης, ο Σακελλάριος, Γιαννακόπουλος, ο Τραιφόρος και άλλοι.

Σήμερα ζει αναμεσά μας η τελευταία μεγάλη ντίβα της ρομαντικής εκείνης εποχής, η Στέλλα Γκρέκα, μια αγέραστη κούκλα, που τα τραγούδια της αγαπήθηκαν και τραγουδήθηκαν από εκατομμύρια στόματα. Μια σπάνια,

πανέμορφη, αλλά και ντροπαλή γυναίκα, που δεν είχε μόνο πλούσια φωνητικά προσόντα, αλλά είχε μια φωνή δροσερή, πικάντικη, ιδιότυπη που μιλούσε στην καρδιά των ανθρώπων. Ότι έπιανε στα χείλη της γινόταν επιτυχία.

« Η φωνή της προσομοιάζει με λυγμό βιολοντσέλου» είχε πει ο μεγάλος συνθέτης Χρήστος Χαιρόπουλος σε μια συνέντευξη του στον Γιώργο Παπαστεφάνου της ΕΡΤ.

Βέρα Αθηναία, Πλακιώτισσα, η Στέλλα Γκρέκα, κατά κόσμο Στέλλα Λαγκαδά, έκανε την εμφάνιση της νεαρή στη μουσική αθηναϊκή επικαιρότητα. Το όνομα της πρώτο-ακούσθηκε μέσα από την εφημερίδα «Βραδινή» από τον δημοσιογράφο Βαγιάνο, όταν σε ηλικία 8 χρόνων χόρευε το χορό της εποχής, το τσάρλεστον, μαζί με το γειτονόπουλο της Δημήτρη Χορν, το μετέπειτα ιερό τέρας του Εθνικού μας θεάτρου, στο σπίτι ενός εφοπλιστή στο Παλιό Φάληρο.

Τα χρόνια κύλισαν και το 1942, μέσα στη δίνη του πολέμου, η πανέμορφη Στέλλα παντρεύτηκε τον γνωστό σκηνοθέτη, ποιητή και στιχουργό Ορέστη Λάσκο, αδελφό του αξέχαστου ηρωικού κυβερνήτη του θρυλικού υποβρυχίου «Κατσώνης» αντιπλοιάρχου Βασίλη Λάσκου. Ο Λάσκος ήταν εκείνος που εμπνεύστηκε το όνομα με το οποίο η Στέλλα έγινε γνωστή.

Το πρώτο καλλιτεχνικό κάλεσμα ήρθε από τον μεγάλο Σκηνοθέτη Γιώργο Τζαβέλλα να πρωταγωνιστήσει στο φιλμ «Τα Χειροκροτήματα» το 1943, πλάι στον παιδικό της φίλο Τάκη Χορν και στον μεγάλο Αττίκ. Τελικά το έπαιξε η Ζινέτ Λακάζ (Ελληνίδα με καλλιτεχνικό ψευδώνυμο). Ο Λάσκος την προόριζε για το έργο «Ραγισμένες καρδιές», που

σκηνοθετούσε ο ίδιος την ίδια εποχή και προβλήθηκε το 1945, όπου έγινε και η πρώτη της επίσημη εμφάνιση.

Η ίδια μου αποκάλυψε, ότι πολύ μετάνιωσε να μη δεχτεί το κάλεσμα, διότι *«θα με ανακάλυπτε ο Αττίκ και θα ερμήνευα το τραγούδι -Χωρίς εσένα το μυαλό μου αργεί- που τόσο αγάπησα και που έκανα το δεύτερο λάθος να μην το συμπεριλάβω στο δίσκο -Τραγούδια του Αττίκ- που ηχογράφησα το 1975»*.

Το καλοκαίρι του 2018 η Στέλλα Γκρέκα με την Ζωή Ηλιοπούλου και τον Κώστα Πάππα στο εστιατόριο «Κιμωλία» στην Δροσιά.

Το 1947 θα πρωταγωνιστήσει στην ταινία «Μαρίνα» σε σενάριο-σκηνοθεσία του Αλέκου Σακελλάριου, παραγωγή

της Φίνος Φιλμ, που έγινε μεγάλη επιτυχία κόβοντας την εποχή εκείνη 101,000 εισιτήρια, έχοντας πλάι της τον Δημήτρη Μυράτ και τον Λάμπρο Κωνσταντάρα. Εκεί η Στέλλα τραγούδησε «Το Τραγούδι της Μαρίνας» ("Την τρεχαντήρα μου πουλώ") του Γιαννίδη. Σε αυτή την ταινία δόθηκε και το πρώτο φιλί σε Ελληνική ταινία, εκείνο μεταξύ Γκρέκας και Μυράτ.

Μια άλλη λεπτομέρεια που μου εξομολογήθηκε η Στέλλα, είναι το πως ξεκίνησε σαν ηθοποιός και κατέληξε να γράψει ιστορία στο ελαφρό ελληνικό τραγούδι, αποκαλύπτοντας τους δύο εκείνους ανθρώπους που πρωτοστάτησαν. Ο ένας ήταν ο Φιλοποιμήν Φίνος (δημιουργός της Φίνος Φιλμ) και ο άλλος, ο μεγάλος συνθέτης Μιχάλης Σουγιούλ.

Ο Λάσκος, «ποτέ δεν με είχε δει σαν τραγουδίστρια και όταν γυρίζονταν η ταινία -Μαρίνα- ψάχναμε να βρούμε κάποια να με ντουμπλάρει στο τραγούδι, που η φωνή της να ταιριάζει με την δική μου ότανμίλαγα. Σε κάποια φάση ο Φίνος, που ήταν και κουμπάρος μου (μας είχε παντρέψει με το Λάσκο) μου λέει, «κουμπαρούλα μου, πάρε το μικρόφωνο να δούμε αν βγαίνει η φωνή σου, βαρέθηκα να ψάχνω για τραγουδίστρια να σε ντουμπλάρω». Μόλις έβγαλα δύο νότες, εκείνος πέταξε τ' ακουστικά από τα αυτιά του και με αγκάλιασε. Δεν θα ήταν υπερβολή να πω, ότι μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα "a star was born".

«Ο Σουγιούλ έπαιξε τον επόμενο ρόλο στην καριέρα μου, εκείνος με πήρε από το χέρι και με πήγε στην Columbia να υπογράψω. Και πρόσθεσε «Ούτε με ενδιέφερε τι υπέγραφα» και συνέχισε λέγοντας «Αργότερα, παρουσιάστηκα δυο φορές στην Τηλεόραση να πω κάτι ειδικά για κείνον τον μεγάλο συνθέτη, του το χρώσταγα».

Από το 1945 και μετέπειτα, η γάργαρη μελωδία του Χαιρόπουλου, του Γιαννίδη, του Σουγιούλ και άλλων γιόμισε την Αθήνα της εποχής. Τα τραγούδια τους τραγουδούσε με πάθος η Αθήνα και όλη η Ελλάδα, ενώ οι νεαρές Αθίδες τα έπαιζαν στο πιάνο. Η Στέλλα Γκρέκα έγινε η αυθεντική ερμηνεύτρια των τραγουδιών της αλησμόνητης εκείνης εποχής.

Το καλοκαίρι η Στέλλα Γκρέκα στο σπίτι της στην Δροσιά με τον Κώστα Πάππα

Ποιος μπορεί να ξεχάσει τις μελωδίες του Χαιρόπουλου ερμηνευμένες από την Στέλλα Γκρέκα, "Αγαπημένε μου χρόνια πολλά", "Της φαντασίας το καράβι", "Μπορεί και να μην σ' αγαπώ", "Και τώρα σ' έχασα", "Έλα για απόψε", "Το

ταγκό της Ψαροπούλας”, “Για σένα μονάχα για σένα”, “Απόψε μου λείπεις”, “Τι κι’ αν χαθείς” , “Δεν πειράζει, μη λυπάσαι” και άλλες μελωδίες.

Τέσσερα τραγούδια γράφτηκαν ειδικά για κείνη από τον Χαιρόπουλο που την αποκαλούσε «μούσα του», το “Με κλεισμένα τα χείλη”, «Όλα στα χρωστάω», «Μ’ αγαπάς» και το «Γοητεία».

Ακολουθούν τα τραγούδια «Για σένα», « Σαν κι απόψε», «Χτες το βράδυ», «πέρυσι τέτοιο καιρό» του Γιαννίδη, «Τόσον καιρό πού ήσOUNα», «Πού να’ σε τώρα», «Ας ερχόσουν για λίγο» του Σουγιούλ και άλλα, όπως «Πάμε στο άγνωστο» του Μενέλαου Θεοφανίδη, «Ήρθες σαν την άνοιξη» του Τάκη Μωράκη, « Δυο πράσινα μάτια», «Δεν ζούνε τα πουλιά χωρίς τραγούδια», «Γύρισε σε περιμένω, γύρισε» του Γιάννη Βέλα, «Σκληρή καρδιά γιατί να σ’ αγαπήσω», «Θα μείνω για πάντα κοντά σου» του Ζακ Ιακωβίδη, «Χτεσινή μου άγνωστη» του Κώστα Καπνίση, «Αν είναι αυτό αγάπη δεν ξέρω» του Παλαιολόγου.

Η Γκρέκα τραγούδησε και ξένες επιτυχίες, όπως το «Είσαι πάντα στην καρδιά μου» του Lecuona, «Η καρδιά μου σου ανήκει» του Augustin Lara, την «Ροζάννα» και άλλα. Αλλά και σε αλησμόνητες μελωδίες του μεγάλου τροβαδούρου της Αθήνας, του Απτίκ που συνήθως ερμήνευαν οι μαθήτριάς του (Δανάη, Μένδρη, Ζαχά, Ποζέλλι, το Ποζελάκι του), όπως τα «Καημένα τα νιάτα», <https://www.youtube.com/watch?v=OZNBe9iRK5E> «Κι όμως», «Ζητάτε να σας πω», «Παπαρούνα», «Και τι μ’ αυτό, που ξανάνθισαν τα κρίνα», αλλά και «το Είδα μάτια» <https://www.youtube.com/watch?v=kSQwiWSJcMQ>

Αυτό το τελευταίο έγραψε ο Αττίκ για τη δεύτερη γυναίκα του, τη πανέμορφη εντυπωσιακή ηθοποιό Μαρίκα Φιλιππίδου (μητριά της Μελίνας Μερκούρη, από τον επόμενο γάμο της, με τον ίλαρχο Μερκούρη), η οποία εγκατέλειψε τον Αττίκ για χάρη του πατέρα της Μελίνας. Το τραγούδι εκείνο γρήγορα αγαπήθηκε από τον κόσμο κι έγινε μεγάλη επιτυχία. Και όπως διηγείται ο Αλέκος Σακελλάριος αυτή είναι ιστορία, που για άλλους δεν ευσταθεί.

<https://www.youtube.com/watch?v=HRLuXmdo3xA>

Η Στέλλα Γκρέκα υπήρξε η αγαπημένη ερμηνεύτρια της μεγάλης μας τραγωδού Μαρίκας Κοτοπούλη. Ο δε Βασιλιάς Παύλος, που ήταν θαυμαστής της φωνής της και τον οποίο η Στέλλα Γκρέκα ποτέ δεν συνάντησε, όταν την άκουσε στις ραδιοφωνικές της εκπομπές που έκανε στην Ελληνική Ραδιοφωνία με ακομπανιατέρ τον Γιαννίδη (περίοδος 1946-47), έστειλε τον υπουργό Νικόλαο Μπαλτατζή – Μαυροκορδάτο, να της κάνουν δώρο μια σειρά φωτογραφιών από τον προσωπικό φωτογράφο του Παλατιού.

Και μια παρένθεση, μια άγνωστη πτυχή της ιστορίας του τραγουδιού, που και στην Ελλάδα μπορεί να παραμένει ακόμα άγνωστη. Η Στέλλα Γκρέκα δημιούργησε ένα θρίλερ αυθεντικό, συγκλονιστικό, μοναδικό, που και εγώ, που ασχολούμαι συστηματικά, από χόμπι, με την παλιά αθηναϊκή μουσική, δεν το γνώριζα και πιστεύω, ότι πολλοί λίγοι Έλληνες, από τους πολλούς που γνωρίζουν και θαυμάζουν την Γκρέκα, το έχουν συνειδητοποιήσει.

Η Γκρέκα δημιούργησε μια ολόκληρη εποχή μόνο μέσα σε ένα χρόνο. Απίστευτο ότι, η επίσημη δισκογραφική καριέρα

της Στέλλας Γκρέκα κράτησε μόλις ένα χρόνο την σαιζόν 1946-47, αλλά ήταν τέτοια η τελειότητα των εκτελέσεων της, που αυτές οι ηχογραφήσεις δεν ξεπεράσθηκαν ποτέ και θα μείνουν αθάνατες για το Ελληνικό τραγούδι.

Όταν την ρώτησα, *«καλά πως έγινε αυτό»*, η απάντηση ήρθε ακαριαία *«Κώστα μου, ούτε και εγώ κατάλαβα τι συνέβαινε γύρω μου»*. Αμέσως μετά η Γκρέκα, που έχει αποτύχει ο γάμος της με τον Λάσκο, διακριτική, όπως πάντα υπήρξε, χωρίς θορύβους και δημοσιότητες αποσύρεται στην ακμή της καριέρας της και τον Σεπτέμβριο του 1947 φεύγει για την Αμερική που ζούσε ο αδερφός της. Εκείνη φεύγει, και γίνεται μια από μας, απόδημη, μα όλη η Ελλάδα την τραγουδάει και την θυμάται.

Στην Αμερική η Στέλλα Γκρέκα, παντρεύεται τον Ελληνοαμερικανό εφοπλιστή Αυγερινό, και η μεγάλη αυτή φωνή απομακρύνεται από το ελαφρό Ελληνικό τραγούδι.

Υπήρξαν μεγάλες αριστοκράτισσες του μουσικού μας θεάτρου, που μεσουράνησαν κάτω από τα φώτα της αθηναϊκής ράμπας του Μεσοπολέμου και μετέπειτα.

Η Στέλλα Γκρέκα, δεν εμφανίστηκε ποτέ στη σκηνή του θεάτρου, δεν τραγούδησε ποτέ σε νυκτερινά κέντρα, δεν κέρδισε χρήματα από το τραγούδι και όμως οι δισκογραφικές εταιρίες επωφελήθηκαν από την όμορφη φωνή της και τις επιτυχίες της, αποκομίζοντας άφθονο χρήμα, χρησιμοποιώντας το όνομα, τη φήμη και την αθωότητα της.

Γοήτευσε όμως το ευρύ κοινό και δικαίως χαρακτηρίζεται η αυθεντική ερμηνεύτρια του ελαφρού Ελληνικού

τραγουδιού της εποχής εκείνης, όχι πολύ μακρινής που κυριαρχούσε η μελωδία, ο ρομαντισμός και η ευαισθησία.

Στο Καστρί 2011, στο Γραφείο του Γεωργίου και Ανδρέα Παπανδρέου, από αριστερά η συχωρεμένη τώρα σύζυγος μου Σέττα, η Στέλλα Γκρέκα, η Σοφία Παπανδρέου και Εγώ. Η Σοφία διαμένει στο Τορόντο και διατηρούμε μια φιλία από τότε που ο αιώνηστος Ανδρέας ήταν στον Καναδά.

Στην αληθινή Ελλάδα μας, με της ομορφιές της, και τα τραγούδια της, με τους ωραίους ανθρώπους της. Τραγούδια ερωτικά , νοσταλγικά , μιας άλλης ρομαντικής εποχής ! Τότε που οι άνθρωποι αν και φτωχοί , ήταν τίμιοι , έντιμοι , ειλικρινείς ! Αυτά τα τραγούδια τα άκουγα από πολύ μικρός και κάθε φορά που τα ακούω ,με μεταφέρουν δεκάδες χρόνια πίσω σε μια νοσταλγική άδολη και ανέμελη ζωή !

Νοέμβριος 2017, η Ζωζώ Σαπουντζάκη ασπάζεται ένα θρύλο, την Στέλλα Γκρέκα

Όμως πώς είναι δυνατόν να μείνει κανείς ασυγκίνητος μπροστά στις υπέροχες και σεμνές αυτές παρουσίες, μπροστά σε αυτές τις τόσο αισθαντικές φωνές.

Ερώτησα την Στέλλα για ένα περιστατικό που την φέρνουν να αρνείται να ηχογραφήσει μια μεγάλη επιτυχία της εποχής, τα «Δυο πράσινα μάτια με μπλε βλεφαρίδες» του Κατριβάνου, με στίχους του Κώστα Κιούση, όπου πολύς κόσμος την κατηγόρησε ότι το «σνομπάρισε».

Εκείνη μου είπε, ότι ήταν πάντα προσεκτική στα τραγούδια που ερμήνευε και ενίοτε αρνιόταν να τραγουδήσει ένα κάποιο κομμάτι, που εκείνη δεν συμφωνούσε με τον στίχο. Προτάθηκε στην Γκρέκα να το πρώτο-τραγουδήσει, αλλά εκείνη δεν δέχθηκε διότι θεώρησε τον στίχο "σαχλό" αφού τότε δεν υπήρχαν πράσινα μάτια με μπλε βλεφαρίδες!

Η Στέλλα μου το επιβεβαίωσε. Όταν την ρώτησα γιατί το τραγούδησε αργότερα και έγινε επιτυχία, εκείνη μου απάντησε. *«Το 1947 οι Ελληνίδες δεν συνήθιζαν να βάζουν τα μάτια τους μπλε ή κόκκινα, το τραγούδησα μετά από 27 χρόνια (1974 με τον Γιάννη Σπάρτακο στο πιάνο) που οι Ελληνίδες ήδη έβαφαν τα μάτια τους παρδαλά»*, οπότε, έμμεσα μου δήλωσε, ότι ταυτίστηκε με την εποχή και συμπλήρωσε ακόμα, ότι όπως της είχε πει τότε η Άννα Καλουτά, *«το τραγούδι είχε γραφτεί για εκείνη, που είχε πράσινα μάτια, μια και ήταν θεατρίνα»*, που ήταν και ένας άλλος λόγος της άρνησης.

Το τραγούδι αυτό, σαν δώρο στη Στέλλα, από εμένα, το ανέβασα στο "You Tube" με το όνομα μου "Inahos9" το 2010 και μέχρι τώρα έχει κτυπήσει 1,100,000 ακροάσεις.
<https://www.youtube.com/watch?v=JUR06TirNBQ>

Στο τηλέφωνο που μιλάμε τακτικά, επειδή η Στέλλα δεν παρακολουθεί Internet, της λέω πόσες ακροάσεις έχει σημειώσει και μου απαντά με το πηγαίο της Χιούμορ, «Κώστα μου, με ξαναέκανες διάσημη».

Το καλοκαίρι η Στέλλα Γκρέκα στο σπίτι της στην Δροσιά με την Ζωή Ηλιοπούλου

Η Στέλλα, όπως μου εξομολογήθηκε υπήρξε μια «ντροπαλή κοπέλα» και αυτό ειδικά το υπερτόνισε, που σαν γυναίκα είχε σαν πρώτιστο σκοπό την μητρότητα και την οικογένεια, σκοπό που τελικά πέτυχε στο έπακρον.

Στην Νέα Υόρκη, όπου εγκαταστάθηκε της έγινε πρόταση από το καλλιτεχνικό γραφείο William Morris των μεγάλων σταρ του Hollywood, να παρουσιαστεί σε ένα ρόλο στο Summer and Smoke του Tennessee Williams, αλλά η Στέλλα προτίμησε μια ήσυχη οικογενειακή ζωή κοντά στα παιδιά της. Οι εμφανίσεις της Στέλλας Γκρέκα ήταν πολύ σπάνιες, αλλά πάντα προκαλούσαν εντύπωση, όπως μια φιλανθρωπική συναυλία στην όπερα του Σικάγου (Civic Opera House) με τον Γούναρη. Κάποια χρονιά η 20th Century Fox της ζήτησε να γυρίσει μερικές σκηνές στην εντυπωσιακή έπαυλη της στη Νέα Υόρκη.

Τα τραγούδια που ηχογράφησε, στις σπάνιες αυτές εμφανίσεις στην Αμερική, έγιναν αργότερα ένας δίσκος που κυκλοφόρησε από την φωνογραφική εταιρεία LYRA το 1990 με τίτλο «Τα τραγούδια της Αμερικής». Τα καλοκαίρια επισκέπτονταν την Ελλάδα με τα παιδιά της και όπως μου είπε απείχε από καλλιτεχνικές εμφανίσεις. Με το ιδιωτικό σκάφος της οικογενείας, χαίρονταν την ξεγνοιασιά των Ελληνικών νησιών.

Σε ερώτηση, ποια είναι η γνώμη της για το σημερινό ελληνικό τραγούδι η Στέλλα απάντησε «Υπάρχουν σήμερα πολύ ωραία τραγούδια, με ωραίους στίχους και ερμηνευτές, αυτό δεν μπορούμε να το αρνηθούμε. Το μόνο αρνητικό για μερικά από αυτά είναι ότι είναι επηρεασμένα από τα ανατολίτικα.

Στην Αμερική όταν μου ζήτησαν να τραγουδίσω κάτι διαφορετικό από το ελαφρό, προτιμούσα το Δημοτικό που είναι καθ' αυτού Ελληνικό». Σχετικά με ερώτηση μου εάν βλέπει να επανέρχεται το παλιό τραγούδι, η απάντηση ήταν ότι *«Δεν ξέρω κατά πόσο επανέρχεται, αλλά υπάρχει ενδιαφέρον, όπως οι προσπάθειες του Παπαδόπουλου στην εκπομπή του ERT-Στην Υγείά μας»*.

Όσοι έχετε απολαύσει την Στέλλα Γκρέκα τόσα χρόνια στο τραγούδι, πόσα περισσότερα μπορείτε να ξέρετε ή και να υποψιάζεστε, πέρα από την εφήμερη ή και απατηλή εντύπωση που έχετε σχηματίσει για την μεγάλη εκείνη ντίβα, που πέρασε σαν διάπτων αστέρας από το καλλιτεχνικό στερέωμα, αφήνοντας πίσω μια νοσταλγική παρακαταθήκη.

Η Στέλλα παραχώρησε δύο τηλεοπτικές συνεντεύξεις το 1973 και το 1985 στον δημοσιογράφο Γιώργο Παπαστεφάνου της ERT και έπειτα αποσύρεται διακριτικά στην σιωπή.

Σήμερα λύνει την σιωπή της, να μας παρουσιάσει μερικές άγνωστες πτυχές της ζωής της, επαληθεύοντας αυτό που είπε τότε στον Γιώργο Παπαστεφάνου, ότι *«Δεν μπορεί κανείς να διαγράψει το παρελθόν, αλλά είμαι από κείνους τους ανθρώπους που δεν ζει με το παρελθόν. Προχωρώ»*
<https://www.youtube.com/watch?v=HYDo1VUjCOo>

Από τότε που συνάντησα την Στέλλα, έκτοτε μας συνδέει μια στενή φιλία και όποτε βρίσκομαι στην Ελλάδα, συνήθως κάθε καλοκαίρι, βρισκόμαστε και τα λέμε και από κοντά.

Στέλλα Γκρέκα, ένα κόσμημα, που δεν έχει χάσει την ομορφιά του

Το προπερασμένο καλοκαίρι, ευρισκόμενος στην Ελλάδα, μεσολάβησα στον κ. Δαυίδ Ναχμία, να έλθει σε επαφή με την Στέλλα Γκρέκα, την οποία και παρακάλεσα να τραγουδήσει για μένα τα «Δυο πράσινα μάτια» και το έκανε <https://www.youtube.com/watch?v=r1kiNDn5NPw>

Το ρεσιτάλ το οποίο έδωσε, στο «Μέγαρο Μουσικής», γεγονός που με χαροποίησε αφάνταστα, και όπως δήλωσε ο Νίκος Σδρέγας «*Στα 95 της, μάγεψε και συγκίνησε το κοινό της, που επευφημώντας την ασταμάτητα και μέσα από ένα παρατεταμένο χειροκρότημα, εξέφρασε την αγάπη του και την συγκίνηση του στην Μεγάλη Κυρία του ελαφρού τραγουδιού*».

Σημειωτέο, ότι η Στέλλα Γκρέκα, υπήρξε η αγαπημένη μου τραγουδίστρια, από τότε που ήμουν έφηβος και που η μοίρα το έφερε, να την γνωρίσω προσωπικά αργότερα και πάντα αρεσκόμουν στα παλιά Αθηναϊκά τραγούδια, τα οποία και τώρα ακόμα ακούω και δεν χάνω την ευκαιρία να παρίσταμαι, όπου αυτά παίζονται.